

A szalonnavár

Egy királynak volt három vára: arany, réz, ezüst. Azon gondolkozott, hogy még micsoda várat építtessen. Fiai tanácsára szalonnavárat építtetett: hatszögletű volt, minden szögletre kétszázézer disznóból kívántatott szalonna, s mindennap egy szöglet elveszett. A király katonaságot állíttatott oda. De valamennyi őr éjféli tizenkét óra közeledtével valami álmhozó szellő által megfújatott, s elaludt. Reggel felébredtek, s megint egy szöglet hiányzott. Elment tehát a király legidősbik fia, de az is hasonlóképp járt. A középső szinte. Végre a legifjabb, kit bátyjai Hamupüpkének híttak, s kigúnyoltak, mondván:

– Ha mi meg nem őrezhattük, hogy tudnád te, ügyetlenek egyike, megőrizni.

Ő azonban semmit sem hajtva csúfolásaikra, ellátta magát számtalan fegyverrel, négy öcsettel, borral, sodorral, s dióval. Az öcseteket maga körül rakta, hogy ha el találna aludni, az öcsetekbe szúrván magát, ismét fölébredhessen. Hogy el ne unatkozzék, egész éjjel diót tört s bort ivott. Ily készültekkel ellátván magát a tizenkét órát is ébren bevárta, midőn egy huszonnégy fejű sárkány porfelhőben megjelent, s a vár szögletét akarta megenni, ez tehát több dupla puskából egymás után belelőtt. A sárkány rettenetes ordítással, szinte a föld megrendült bele, otthagya a szalonnát, s elrepült, mindazonáltal amerre ment, mindenütt vérével megjegyezte az utat.

Reggel nagyon örült a király, s őtet nevezte ki koronaörökösének – azonban ő meg nem nyugodott, hanem azon sárkány felkeresésére indult, felszólítván testvéreit, hogy legyenek útitársai, kik alkalmat nyervén testvérükön bosszút állani, minthogy élete ellen leselkedtek, ajánlották magukat, hogy ők is minden viszontagságaiba részt veendenek. Ellátván magát tehát pénzzel, ennivalóval, néhány katonával, s az elhíntezett vör lőn kalauzok, mely őket egy erdő közepén találtató lyukba vezette. Minthogy ezen lyuk nagyon mély volt, kénytelenek voltak maguknak a legközelebb városban egy mértföldnyi hosszúságú kötelet készíttetni. Ez meglévén, miután testvérei közül senki se merészelt a lyukba bemenni, de még a szolgák közül se, a legifjabb királyfi megesküdtette őket, hogy három esztendeig folytonosan ott várják, s ha a kötelet alul meghúzza,

azonnal húzzák fel őt, ha pedig három esztendő múlva nem jönne, már tudhatják, hogy megöletett a lyukban, tovább ne várjanak.

Lebocsájtották tehát a kötelen, végére egy követ kötvén, s megmérték a lyuk mélységét, mely majd megegyezett a kötel hosszúságával. Elbúcsúzott tehát testvéreitől, s lebocsájtatta magát a lyukba, hol tapogatható setéség uralkodott. Ezen sötétségben három napig bolygott, még végre egy kimondhatatlan szépségű tágasba ért, innét nem messzére egy kert látható volt, melynek fái gyémántgyümölcsöt hozának. Közepén egy tó volt, ezen tó mellett a nap aranyból készült huszonnégy lovas kocsján ülven a sárkány sebet nyalta. A királyfi ügyesen kikerülte a sárkány figyelmét, s más utat vőn magának. Messziről egy rézvárat látott meg. Föltette magában, hogy a rézvárba megy, s megnézi, hogy micsoda emberek vagy állatok laknak ott. Odaérkezvén csengetett. Nemsokára kinyitotta neki egy gyönyörű angyali hölgy az ajtót, s nem tartóztathatta magát az ifjú ölelésétől, s egész álmélkodással kérdezte, hogy hol vette itt magát, hova semmiféle állat sohase jó. Elbeszélte továbbá néki, hogy őnéki három testvére van, s mindhárom ezen föld alatti zugban vannak, hogy ő a legidősb, az ifjabbik ezüstvárba, onnét nem messzire a legifjabb pedig aranyvárba lakik, hogy ők királyleányok, s a sárkány által eloroztattak, s ide, ebbe a lyukba hozattak. A királyfi is elbeszélte jövetelének okát, s megígérte a kisasszonynak, hogy ha szerencsésen megöli a sárkányt, mind a hármat kiszabadítja fogságukból. Mai nap felkészült tehát a sárkány ellen, s elbúcsúzott a leánytól, ki minden módon iparkodott őt lebeszélni: de ő nem hajolván kérésére abba a kertbe ment, hol a sárkány kidőlve sebet gyógyította.

Oda közeledett tehát, nékiirányozta fegyverét, s egymás után háromszor lőtt belé. A sárkány felbőszülten rettenetes ordítással kereste mindenütt ellenségét, s meg is találta, s azonnal szétszaggatta. A királyleány, mihelyt lövést hallott, azonnal felkészült, mert tudta, hogy a sárkány szétszaggatja. Egy bűvös olajt vévén magához odament, összeszedte az ifjú test részecskéjét, s megkenté ama bűvös olajjal, s föltámasztotta őtet. Ez kitörülvén szemét nagyot ásított, mondván:

– Ej, de jóízűn aludtam.

Azonban a királyleány elbeszélte neki mindent, mi történt vele, s megmondta neki, hogy már többé nincs hatalmába őt föltámasztani,

mert minden testvérnek azon hatalom csak egyszer adatott, hanem menjen másik testvérjéhez az ezüstvárnak, s beszélje el néki, hogy mind a hármukat akarja kiszabadítani, s adott neki bizonyítványul egy pár cipőt. Elbúcsúzott tehát tőle, s az ezüstvárnak vette útját, s ott szinte úgy járt, mind az első királykisasszonynál (ti. összeszaggatta a sárkány, s a királykisasszony kenetjével föltamasztotta), elbúcsúzásakor pedig kapott egy aranyalmát bizonyítványul, ha a legifjabbikhoz menend.

Elindult ismét, s csak az aranyvárnál állapotodott meg, hol még a föld is aranyból volt, s alig lehetett nézni a nagy fénytől. Itt ismét kopogott, s itt hasonlóan kijött a három királykisasszonyok közül a legszebbik, s a legifjabbik, ki igen szépen üdvözölte a király ifjat, s nagyon örült, midőn a testvéreitől hozott jeleket látván elérte, hogy e királyfiiban jövendő szabadítóját láthatja. A királyfi nékibátorodott, s összeszedte magát a sárkány ellen, de ismét széttépetett, s csak a királykisasszony által támasztathatott föl.

A sárkány ezen időtül fogva nagyon gyengélkedett, s a gyémántos kertből sebei miatt haza se jött a királyhölgyeket megnézni. A királyfi azonban rávette a kisasszonyt, hogy sárkányparipáját, a huszonnégy fejű sárkánynak tizenkét fejű testvérjét bírja rá, hogy tervük kivételében legyen segítségükre. Ez eleinte nagyon vonakodott saját testvérét megölni, de végre a királyhölgy kedviért ráállt, hogy a királyfit hátára veendi, s úgy megy testvére ellen. Fölvette tehát hátára, s déli tizenkét órakor, amikor a sárkány javában aludt, fölébe repült, s megállt fölötte, a királyfi három lövést intézett ellene, ki iszonyú ordítással támadta meg a sárkányt, azonban csak farkát kaphatta meg testvérenek, mert a királyfi azalatt az arra készített szörnyű dárdával keresztüldöfte, mire ez lankadtan a földre esvén magán keresztüldöfte a dárdát, ez pedig fark nélkül a királyfival hazarepült.

A királykisasszony megköszönte nagyon a jóltevő paripájának hozzá viseltetett jószívűségét, s minthogy nem akart velek a lyukból kijönni, odaajándékozta neki mind a három várat, s elbúcsúván tőle s két testvérel a nagyobb drágaságokat felszedvén a lyuk felé indultak. Itt senki se akart utolsó maradni a fölmenésben, azért tehát megegyeztek abban, hogy a királykisasszonyok előremenjenek, a királyfi pedig drágaságukkal s ruhájukkal utoljára. Jelt adtak tehát a kint levőknek, s a

legidősb fölment. Amint felhúzták, a királyfik verekedtek rajta, mindegyik akarta őt feleségül. De ő azt mondta, hogy még sokkal szebbek jönnek föl. Felhúzták a másodikat is, ezen még jobban. Fel a harmadikat is, megegyeztek, hogy már most a két fönt levő királyfi a két ifjabbat, a harmadikat pedig a katona szolgálja vegye nőül; s a legifjabb királyfit pedig otthagyják. Azonban a hölgyek unszolására, hogy még szebbek vannak odalenn, ismét lebecsülték a kötelet; mindazonáltal a királyfi, ösmervén bátyjuk gyűlölségét, csak a kalapját s egy követ kötötte a kötélre. Amint a fönt lévők meglátták, hogy nem többé hölgy jó, hanem kalap feketét, azonnal visszabocsájtották a kötelet, szörnyű magasságrul, úgyhogy a kő darabkákra szét pattant. Ezt látván a királyfi hálát adott a gondviselésnek, hogy nem ment föl. Azonban akit mindenik elhagyott, nem hagyja el azt az Isten is. Ugyanis minden évben abban a lyukba bejár egy griff tatos, a fiainak valami ennivalót onnét viendő. Amint berepült a lyukba, megpillantván ezen embert, aki ujjának körmire vévén őt, kirepült vele a lyukból. Amint egy síkra repült vele, a királyfi kihúzta puskáját, s nékieszegette. Ez pedig fölszólalt, mondván:

– Hogy mersz te ellenszegülni, nem tudod, hogy azonnal széttéphetlek, ha akarlak — még ezt semmiféle állat sem tette, melyeket fiaimnak vittem.

A királyfi tehát kéréssel járult hozzá, mondván:

– Látod, rajtam semmi húst nem találnának a fiaid, mert én sovány vagyok, hanem itt szalad egy bölömbika, majd lelövöm azt, s azt elviheted helyettem.

Sikerült neki elejteni a bikát, s egymásnak megköszönvén, elbúcsúztak egymástól. A királyfi felöltözködött ösmeretlen ruhába, s abba a városba ment, hol az atyja lakott. Azonnal megkérdezte ott a vendégfogadóst, hogy mi újság van a városban. Ez elbeszélte neki, hogy két királyfi s egy hív szolgájuk fognak házasodni, s most varratnak menyasszonyaiknak menyegzőruhákat. Elment tehát a leghíresebb szabóhoz, s kiadta magát, hogy ő szabólegény. Ez befogadta őtet, mondván:

– Úgyis szükségem van egy jó legényre, mert a királykisasszonyoknak ruhát kell varrni.

Ez magára vállalta oly föltétel alatt, hogy mestere egy kukkot se

szóljon hozzá, s hogy ő készen át fogja adni mesterének. Közeledett már az elkészítési idő, s a mester semmit se látta a legényt dolgozni. Igen félt, s nem szűnte a legényt figyelmeztetni, hogy dolgozzék, azonban ez mindig biztatta őtet. Végre aznap, midőn el kellett volna vinni a ruhát, behozta a legény, s átadta mesterének. Ez elvitte a királykisasszonyokhoz, kik azonnal megեսmerték ruhájukat. Sürgették a mestert, hogy híja el azon legényt, aki azokat készítette. Mire a mester hazajött, a legénynek se a híre, se neve. Ismét cipellőshöz szegődött, hol hasonlóképp cselekedett. Végre aranyműveshez, ott is a kész gyűrűt elküldötte. Már akkor a gyűrű elkészítési napján számtalan ór körülvette a házat, s a legényt elfogták, s egyenesen a király eleibe vitték.

Ez megjelenvén ott, elbeszélte viszontagságait, s bizonyságul megmutatta a huszonnégy fejű sárkány huszonnégy nyelvét, melyet a lyukban létekor tarisznyájába takart. A király igen megilletődött, s azonnal elítélte mind a két fiát s a katonát halálra, de a nagylelkű királyfi megkegyelmezett testvérjeinek s a katonának, megelégedvén a legifjabb királykisasszonnyal, a két idősbet bátyjainak hagyta. Nagy lakoma közt mind a hárman megházasodtak, boldogul éltek, sok gyermekeik voltak, s ha meg nem haltak, most is élnek.